

ת"פ 11062/04/15 - מדינת ישראל נגד בלאל סואעד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 11062-04-15 מדינת ישראל נ' סואעד(עציר) 30 נובמבר 2015

בפני כבוד השופטת רונית בש
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בלאל סואעד (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום"), לאחר שחזר בו מכפירתו לאחר חלק משמיעת פרשת התביעה, בביצוע העבירות, כדלקמן: באישום הראשון- עבירה של קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין"), עבירה של גניבה, עבירה לפי סעיף 383 (א)(1) וסעיף 384 לחוק העונשין ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין. באישום השני- עבירה של שוד, עבירה לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

2. לאחר מתן הכרעת הדין, שניתנה ביום 17.9.15, נדחה המשך הדיון בפניי לצורך הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ולטיעונים לעונש. כעת, לאחר שהוגש התסקיר הנ"ל וב"כ הצדדים העלו את טיעוניהם לעונש בפניי, כל שנותר הוא לגזור את דינו של הנאשם.

כתב האישום המתוקן

3. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, כדלקמן:

בחלק הכללי

ביום 30.10.14, בנוכחות הנאשם, הורה כב' השופט זיאד סאלח בבית המשפט השלום בעכו, על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים במסגרת תיק מ"ת 42234-10-14 (להלן: "ההחלטה"). בין התנאים המגבילים אשר הוטלו על הנאשם, במסגרת ההחלטה, צווה הנאשם להתגורר ברח' יוספטל 111/17 בקרית אתא (להלן: "הדירה") והותר לו לצאת מהדירה אך ורק לצרכי עבודתו כנהג אוטובוס. כמו כן נאסר על הנאשם להגיע לעיר טמרה (להלן: "הוראה חוקית").

עמוד 1

באישום הראשון

ביום 28.3.15 הגיע הנאשם לאעבלין שלא לצרכי עבודה, ברכב מסוג שברולט אופטרה כשהוא מפר הוראה חוקית. בסביבות השעה 14:20, עצר הנאשם את הרכב בסמוך למכללת אליאס באעבלין וביקש במרמה ממ.א., קטין יליד 10.11.1999, כי יאפשר לו לבצע שיחת טלפון ממכשיר הטלפון הנייד שלו (להלן: "המכשיר הסלולארי") מ.א. נענה לבקשת הנאשם ומסר לידיו את מכשירו הסלולארי. הנאשם עצר בצד הכביש בכדי לאפשר לרכבים שהיו מאחוריו לעבור, ומיד לאחר מכן ברח מהמקום ברכב כשהוא נוטל ונושא את המכשיר הסלולארי וכשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותו שלילת קבע מבעליו. עוד בהמשך, בסמוך לשעה 16:00 הגיע הנאשם לחנות mphone בעיר טמרה, כשהוא מפר הוראה חוקית, שם מכר את המכשיר הסלולארי שגנב ממ.א..

באישום השני

ביום 29.3.15 הגיע הנאשם לשפרעם, שלא לצרכי עבודה, ברכב מסוג שברולט אופטרה כשהוא מפר הוראה חוקית. סמוך לשעה 16:00, באזור שכונת אלמדין בשפרעם, קרא הנאשם לע.ח., קטין יליד 5.8.2000, שיתקרב אליו. ע.ח. ניגש לרכב בו נהג הנאשם ונעמד בסמוך לחלון הנהג. בהמשך, ביקש הנאשם מע.ח. במרמה כי יאפשר לו לבצע שיחת טלפון ממכשיר הנייד שלו. ע.ח. ביקש מהנאשם שימסור לו את מספר הטלפון המבוקש, חייג את המספר ולאחר שלא היה מענה, חטף הנאשם את המכשיר הסלולארי מע.ח., הדף אותו וברח מהמקום ברכב כשהוא נוטל ונושא את המכשיר הסלולארי וכשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותו שלילת קבע מבעליו. עוד בהמשך, בסמוך לשעה 16:20, הגיע הנאשם לעיר טמרה, כשהוא מפר הוראה חוקית, שם ביקש מאדם המוכר לו בשם מוחמד המאם למכור עבורו את המכשיר הסלולארי ומוחמד עשה כן.

תסקיר שירות המבחן

4. ביום 10.11.15 הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר שירות המבחן. מעיון בתסקיר הנ"ל עולה כי הנאשם בן 32, נשוי ואב לשלושה ילדים בגילאים 2-4 שנים. במקביל לנישואיו מנהל הנאשם מזה שנתיים מערכת יחסים זוגית נוספת. עוד עולה ממקרא התסקיר הנ"ל, כי טרם מעצרו עבד הנאשם כנהג אוטובוס. הנאשם ציין, כי במישור התפקוד התעסוקתי, שמר על יציבות והתמדה סבירה. עוד עלה מדברי הנאשם בפני שירות המבחן, כי מגיל צעיר התנסה בשימוש בסם מסוג חשיש.

5. במישור האישי סיפר הנאשם כי התחתן עם אשתו רק בשל לחצי משפחתו וכי הוא מתעתד להתגרש ממנה ולנהל חיים משותפים עם בת זוגו ממוצא יהודי המתגוררת בקרית אתא. הנאשם הוסיף וסיפר, כי גדל בקונסטלציה משפחתית מורכבת בצד אב מכה. הנאשם תיאר גדילתו במשפחה רווית קשיים ומצוקות, בצל חוויות אלימות קשה של אביו כלפי אמו וחוויות הנטישה שנותרה בו עם יציאת אמו מביתם ושליחתו למסגרות פנימיות.

6. שירות המבחן ציין, כי מעיון בגיליון המרשם הפלילי של הנאשם עולה, כי לחובתו הרשעה בגין איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג משנת 2014, במסגרתה נדון למאסר בפועל לתקופה של

חודש בצרף עונשים נלווים. בהתייחסותו לביצוע העבירות דכאן, לקח הנאשם אחריות חלקית לביצועו, כאשר מחד-גיסא הביע חרטה, אך מאידך-גיסא, נראה כי אינו מכיר בשלילת המעשה ואינו מבין את חומרת מעשיו. לדברי הנאשם, בתקופה שקדמה לביצוע העבירות, היה שרוי במצב כלכלי קשה.

7. בבואו לבחון את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק אל מול הסיכוי לשיקום, הטעים שירות המבחן כי לנאשם דפוס התנהגותי של שימוש בסמים וכן ניכר כי ניהל לאורך השנים אורח חיים לא יציב. בשיחה שקיים הנאשם עם שירות המבחן, ציין כי אינו חווה עצמו כמי שסובל מבעיית התמכרות לסמים ועל כן לא ביטא צורך או נזקקות להיעזר בהליך טיפולי ייעודי, עובדה המגדילה את הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

8. שירות המבחן התרשם מהנאשם כאדם שגדל בקונסטלציה מורכבת, אשר פגעה בתחושת הביטחון והערך העצמי שלו. עוד התרשם שירות המבחן בעניין הנאשם מלקות בתפיסת התפקוד ומצורכי תלות מוגברים, שכן נראה כי חסרה לנאשם תחושת מסוגלות ואמונה ביכולת התמודדות, דבר שבא לידי ביטוי בשימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים כדרך להתמודד עם המציאות. שירות המבחן ציין כי אישיותו של הנאשם מאופיינת בנטיות אימפולסיביות ובחוסר יכולת לווסת את דחפיו, לשלוט בהם ולהפעיל שיקול דעת.

9. נוכח כל האמור לעיל, העריך שירות המבחן, כי רמת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד ע"י הנאשם הינה בינונית- גבוהה ונמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו.

טיעוני המאשימה לעונש

10. בפתח הדיון בפניי ביום 10.11.15 הגיש ב"כ המאשימה את גיליון המרשם הפלילי של הנאשם (תע/1) ממנו עולה, כי לחובת הנאשם הרשעה אחת בגין עבירה של איומים ותקיפת בת זוג, בגינה נדון ביום 14.7.15 לחודש מאסר בפועל. בנקודה זו הדגיש ב"כ המאשימה, כי הנאשם העצור בגין תיק זה מיום 1.4.15, ריצה את תקופת המאסר הנ"ל במסגרת היותו עצור ולפיכך ביקש ב"כ המאשימה שלא לנכות את תקופת המאסר הנ"ל מהעונש שיושט על הנאשם בתיק זה.

11. ב"כ המאשימה הגיש את טיעוני המאשימה לעונש בכתב (תע/2) והוסיף וטען בעל-פה בפניי. ב"כ המאשימה הטעים בטיעוניו בפניי, כי לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, רואה המאשימה בכל אישום כאירוע נפרד וביקש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע, ובד בבד לקבוע כי העונשים ירצו במצטבר כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

12. לעניין האישום הראשון סברה המאשימה, כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה לשנתיים מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס. באשר לאישום השני, סברה המאשימה כי מתחם הענישה ההולם נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית

בדמות מאסר על תנאי, פיצוי וקנס. ב"כ המאשימה ביקש, כי בית המשפט ישית על הנאשם עונש ברף העליון של המתחמים הנ"ל, זאת נוכח עברו הפלילי של הנאשם ונוכח האמור בתסקיר שירות המבחן. ב"כ המאשימה ציין, כי אומנם הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, אך טען כי מדובר בתיקון מינורי שלא מקהה מחומרת המעשים תוך שהודאת הנאשם באה לעולם רק לאחר שהמתלונן- קטין בן 15, העיד בבית המשפט. להמחשת עמדתה העונשית של המאשימה, הגיש ב"כ המאשימה אסופת פסיקה (נע/3).

13. ב- תע/2 ציין ב"כ המאשימה, כי עובדות כתב האישום מלמדות על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר ביצע את המעשים תוך כדי הפרת הוראה חוקית, זאת כלפי קטינים שהיוו טרף קל עבורו ולא מתוך החלטה ספונטאנית ורגעית. עוד ציין ב"כ המאשימה, כי הנאשם "פיתה" את שני הקטינים למסור לידי את מכשירי הפלאפון שלהם בתואנות שווא ובאישום השני תוך שימוש בכוח בכך שהדף את המתלונן לצורך בריחתו. עוד, לחומרה, הדגיש ב"כ המאשימה, כי הנאשם שהפר הוראה חוקית, הביע בכך זלזול מוחלט בבית המשפט והפר את האמון שניתן בו. עוד בנקודה זו ציין ב"כ המאשימה, כי הנאשם ביצע את העבירות בעודו מצוי תחת פיקוח שירות המבחן, עובדה המלמדת כי האפיק הטיפולי כשל כישלון חרוץ, לא היווה גורם מרתיע כלפי הנאשם והנאשם לא השכיל להיתרם מההליך.

14. ב"כ המאשימה טען ב- תע/2 כי הערך המוגן שנפגע ממעשיו של הנאשם הוא- זכותם של המתלוננים לביטחון אישי ולשלמות גופם, בציינו את התכנון שקדם לביצוע העבירה ואת חלקו המלא של הנאשם בביצועה, כמו גם את הנזק החמור שיכול היה להיגרם לקורבן העבירה ואת הנזק שנגרם בפועל (גניבת שני הפלאפונים מהקטינים וכן הנזק הנפשי כתוצאה מפגיעה בביטחונם האישי של המתלוננים).

15. עוד ציין ב"כ המאשימה, באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כי הנאשם בעל עבר פלילי, הכולל הרשעה אחת בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ואיומים בגינה ריצה הנאשם עונש של חודש מאסר בפועל, במקביל להיותו עצור בתיק זה. כמו כן, הפנה ב"כ המאשימה לאמור בתסקיר שירות המבחן, לפיו העריך שירות המבחן כי קיימת אצל הנאשם מסוכנות ברמה בינונית- גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד וכן כי לא התגבשה אצל הנאשם המודעות הנדרשת לצורך עריכת תהליך שינוי ושיקום. לפיכך, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

16. לאור מכלול הנסיבות, חומרת העבירות, ריבוי העבירות, עברו הפלילי של הנאשם, העדר שיקולי שיקום והעובדה שהמעשים בוצעו תוך כדי הפרת הוראת בית משפט, עתרה המאשימה כי בית המשפט יגזור על הנאשם עונש המצוי ברף העליון של המתחמים שהוצגו לעיל ויורה כי העונשים הנ"ל ירצו במצטבר האחד לשני, זאת בצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וקנס. כמו כן, ביקשה המאשימה, כאמור, שלא לנכות את תקופת המאסר בת החודש אותה ריצה הנאשם בעודו עצור בגין תיק זה.

טיעוני ההגנה לעונש

17. ב"כ הנאשם ציין, בטיעוניו לעונש בפניי, את הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן. כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם לאמור בתסקיר שירות המבחן המפרט את קורות חייו ותולדות משפחתו של הנאשם, שהינו בן 32 נשוי ואב ל- 3 ילדים קטינים. עוד ציין ב"כ הנאשם, כי מעיון בתסקיר עולה, כי בעקבות משבר שפרץ בחיי הנישואין בין הנאשם לרעייתו, עזב הנאשם את ביתו וכי, במקביל לנשואיו הכיר הנאשם את בת זוגו הנוכחית, שהינה גרושה ואם ל- 4 ילדים, וביניהם קטין הסובל מאוטיזם. עוד הוסיף וציין ב"כ הנאשם את נסיבות חייו הקשות של הנאשם בילדותו, כמצטייר ממקרא תסקיר שירות המבחן.

18. ב"כ הנאשם טען, כי התנהלות הנאשם במסגרת תקופת מעצרו הינה התנהלות מופתית ותקינה. ב"כ הנאשם הגיש תעודה רפואית (נע/2) ממנה עולה, כי לאחרונה הנאשם נחבל במהלך שהייתו בבית המעצר עת שנפל ממיטתו ובעקבות זאת שבר את בריח ידו הימנית ועבר סדרת ניתוחים וכן צפוי לשיקום רב.

19. ב"כ הנאשם הפנה לעובדות האישום השני בכתב האישום המתוקן, לפיהן הנאשם הדף את המתלונן (בכתב האישום המקורי צוין: "דחף"). ב"כ הנאשם הטעים בנקודה זו, כי למתלונן לא נגרמו כל נזקים בשל האירוע. ב"כ הנאשם סבר, כי עובדות כתב האישום מלמדות על עבירת שוד ברף הנמוך של החומרה הנושקת לעבירת תקיפה לשם גניבה. כמו כן, ביקש ב"כ הנאשם לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו, זאת לאחר חקירתו בחקירה ראשית של המתלונן, עפ"י האישום השני, ותוך וויתור על חקירתו הנגדית של המתלונן הנ"ל. כמו כן, ביקש ב"כ הנאשם לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו במשטרה מיד בתחילת החקירה, כמו גם את העובדה שהנאשם הביע חרטה.

20. נוכח כל האמור לעיל, ביקש ב"כ הנאשם לגזור על הנאשם בגין האירועים נשוא כתב האישום עונש מאסר של 6 חודשים בפועל מיום מעצרו (20.5.15), 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במהלך תקופה של 3 שנים עבירה עליה הורשע או עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של אלימות, לחייב את הנאשם בפיצוי בסכום שלא יעלה על סך של 750 ₪ לכל מתלונן, שישולם תוך 90 יום ממתן גזר הדין, נוכח מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם. באשר לגובה הפיצוי שיושת על הנאשם, הטעים ב"כ הנאשם, כי עובר לביצוע העבירות היו נתונים הנאשם ובת זוגו במצוקה כלכלית קשה ואף לפני ניתוק ביתם מחשמל. ב"כ הנאשם ציין, כי מהכסף שקיבל הנאשם ממכירת הטלפונים הסלולארים, שילם את חשבון החשמל בביתו.

להמחשת עמדתו העונשית הגיש ב"כ הנאשם אסופת פסיקה (נע/1).

21. הנאשם, בדבריו בדיון בפניי, הביע צער על מעשיו והבטיח כי לא יחזור שוב לסורו.

דין והכרעה

22. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12, לא פורסם). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

23. על בית המשפט בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראה ע"פ 8641-12 מוחמד סעד נ' מ"י, פורסם בנבו, ניתן ביום 5.8.13).

24. ב"כ המאשימה טען בדיון בפניי, כי יש לראות בנידון דידן כל אישום בתיק זה, על העבירות הגלומות בו, כמהווה אירוע נפרד. הנני מקבלת את עמדתה הנ"ל של המאשימה. ודוק, עסקינן בשני אירועים שנעברו במועדים שונים, אף כי בהפרש של יום אחד. עוד יצוין, כי בכל אירוע מדובר בנפגע עבירה שונה. לפיכך, אקבע להלן בגין כל אחד מהאישומים מתחם עונש הולם נפרד.

25. אתייחס ראשית לאישום השני הכולל בחובו, כאמור לעיל, עבירה של שוד, מכוח סעיף 402(א) לחוק העונשין ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, מכוח סעיף 287(א) לחוק הנ"ל.

26. הערך החברתי, שנפגע כתוצאה מביצוע עבירת השוד על ידי הנאשם, הינו בטחונו של המתלונן - הקטין, זאת בצד הפגיעה ברכושו ובגופו. בנקודה זו יוטעם, כי נפגעה תחושת הביטחון של הקטין להלך באורח חופשי בישוב מגוריו, ללא מורא ופחד, כמו גם תחושת הביטחון הכללית בישוב מגוריו של הקטין.

להמחשת האמור לעיל יפים דבריה הבאים של כב' השופטת דפנה ברק-ארז, אשר נאמרו בע"פ 6862/13 חג'אזי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו] פסקה 9 (7.7.2014)):

"עבירות של שוד על דרך תקיפה ברחוב פוגעות לא רק בקורבן, אלא בתחושת הביטחון האזרחית הכללית. אחת הציפיות הראשונות של אנשים היוצאים מביתם לרחובות העיר היא היכולת להתנהל בביטחון וללא אימה, ולא כל שכן בסביבה היומיומית והמוכרת. על כן, אין מקום לראות את העבירה שבה נכשל המערער כעבירה קלה, גם אם קיימים מעשי שוד הנעברים בנסיבות מחמירות יותר."

27. זאת ועוד, שוד של מכשיר טלפון נייד מגלם בחובו גם פגיעה בפרטיותו של הקטין, שהרי מכשיר הטלפון

הנייד - הפלאפון - כולל מידע אישי, כמו גם מסמכים אישיים והוא מחשב, לכל דבר ועניין. לפיכך, גניבת הפלאפון פוגעת קשות, מעבר לפגיעה הרכושית, גם בזכותו של קרבן העבירה לפרטיות ומסבה לו פגיעה רגשית.

בית המשפט העליון התייחס בפסיקתו לחומרה הטמונה בביצוע עבירות שוד של מכשירים סלולריים, כפי שעולה, בין היתר, מפסק הדין בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.13), זאת כהאי ליסנא:

"למרבה הצער, הפכו בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה", כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין (ראו, לעניין זה, דברי חברתי, המשנה לנשיא מ' נאור בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.7.201). מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובבטחונם של הציבור בכללותו".

28. העבירה של הפרת הוראה חוקית, אשר בוצעה על ידי הנאשם בצד עבירת השוד, פוגעת בשלטון החוק והמשפט במדינת ישראל ומלמדת בדבר זלזולו של הנאשם בהוראה חוקית, שניתנה על ידי בית משפט.

29. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מושא האישום השני, אציין, לחובת הנאשם, כי קרבן העבירה הוא קטין, שהיה בעת הרלוונטית בן 14 וחצי. הנאשם ניצל את מיהות קרבן העבירה כדי לבצע את זממו. אין צורך להכביר במילים באשר לחומרה הנעוצה בביצוע עבירת שוד כלפי קטינים העומדים חסרי אונים כלפי כוחו הפיזי של המבוגר. יצוין בנקודה זו, כי הנאשם תכנן לשדוד מהקטין את מכשיר הפלאפון שלו ועל כך מעידה התנהלותו של הנאשם, אשר ביקש מהקטין לאפשר לו לבצע שיחת טלפון ממכשיר הפלאפון, אם כי אין עסקינן בתכנון ארוך טווח. לחובת הנאשם אוסיף, כי עבירת השוד בוצעה בצד ביצוע שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, דבר המוסיף נופך של חומרה לנסיבות ביצוע העבירה.

לטובת הנאשם, עם זאת, אציין כי הנאשם פגע בקטין, עפ"י האישום השני, פגיעה מינורית בלבד, זאת בדרך של הדיפת הקטין לאחר חטיפת מכשיר הפלאפון מידיו, ולא מעבר לכך. לפיכך, מעבר לנזק הרכושי והרגשי שנגרם לקטין, לא נגרם לו נזק פיזי. במסגרת זו של בחינת נסיבות ביצוע העבירות מושא האישום השני, אציין, לחומרא, כי העבירות בוצעו בשל בצע כסף, אם כי, מנגד, יש ליתן את הדעת במידת מה, לקולא, למצבו הכספי של הנאשם בעת הרלוונטית, שהיה בכי רע.

30. אביא להלן את מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירה של שוד, אשר בוצעה בנסיבות הדומות לנסיבות

המקרה שבפנינו:

* בת"פ (מחוזי חיפה) 37385-04-13 מ"י נ' פלוני ואח' (פורסם בנבו, ניתן ביום 3.9.13) הושת על נאשם שהורשע, עפ"י הודאתו, בעבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין (שוד של מכשיר טלפון נייד) עונש של 21 חודשי מאסר בפועל, תוך קביעת מתחם ענישה הולם בין שנת מאסר ל- 3 שנות מאסר. ערעור על גזר הדין הנ"ל נדחה (ראה ע"פ 7684/13 פלוני נ' מ"י, פורסם בנבו, 16.3.14).

* בת"פ (מחוזי ירושלים) 26081-08-12 מדינת ישראל נ' אדרים (ניתן ביום 1.9.13) הושת על נאשם, שהורשע עפ"י הודאתו, בביצוע שתי עבירות של גניבה וביצוע עבירת שוד, במהלכן נגנבו פלאפונים, עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות, זאת לא בלי היסוס ותוך מתן הדעת לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו הנקי ולהמלצת שירות המבחן להשית על הנאשם צו מבחן, בצד עונש של מאסר בפועל בעבודות שירות ומאסר על תנאי.

* בת"פ 29491-08-14 (מחוזי חיפה) מ"י נ' אבו זיד הושת על ידי על נאשם, שהורשע מכוח הודאתו בביצוע עבירה דומה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, עונש של 18 חודשי מאסר בפועל בצירוף עונש של מאסר על תנאי ופיצוי לטובת המתלוננת. במקרה הנ"ל דובר בנאשם בעל עבר פלילי, לרבות בעבירות רכוש, אולם במקרה הנ"ל לא נגרם למתלוננת נזק גופני, זאת בניגוד לנסיבות המקרה שבפנינו. יובהר, כי מהמתלוננת בתיק הנ"ל נגנב מכשיר הטלפון הסלולארי ונשברו משקפיה אשר נפלו כתוצאה ממשיכת מכשיר הטלפון מידה על ידי הנאשם.

* בע"פ 7655/12 פיסל נ' מ"י דובר במערער, בעל עבר פלילי נקי, עליו הושת בגזר הדין בבית המשפט המחוזי, לאחר שהורשע בביצוע עבירת שוד, לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין, עונש של מאסר בפועל לתקופה של 30 חודש, בצירוף עונשים נלווים. בית המשפט העליון קבע, כי לא ניתן במקרה הנ"ל די משקל לנסיבותיו האישיות של המערער, לגילו הצעיר, להודאתו ולהיעדר עבר פלילי, ומשכך הקל בעונשו של המערער והעמידו על 20 חודשי מאסר בפועל.

31. בהינתן הערכים החברתיים, שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת השוד והעבירה של הפרת הוראה חוקית (שתי עבירות) על ידי הנאשם, ובהינתן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הנ"ל, וכן לאחר שבחנתי כאמור את מדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם את הפסיקה שהגישו ב"כ הצדדים בתיק זה (תע/3 ו-נע/1), הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות הנ"ל נע בין עונש של שנת מאסר בפועל לשלוש שנות מאסר בפועל.

32. כעת, נותר לקבוע מתחם עונש הולם בגין העבירות מושא האישום הראשון, שעניינן, כאמור, קבלת דבר במרמה, גניבה והפרת הוראה חוקית (שתי עבירות). יצוין, כי הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות של גניבה וקבלת דבר במרמה כלפי הקטין הנזכר באישום הראשון חופפים בחלקם את הערכים, שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירת השוד העולה מהאישום השני. ודוק, גניבת מכשיר

הפלאפון מהקטין, לאחר שהנאשם ביקש ממנו לקבל לידיו את המכשיר באמתלה של רצון לבצע שיחת טלפון, הביאה לפגיעה בזכות הקניינית של הקטין, כמו גם לפגיעה רגשית בקטין, שהרי מכשיר הפלאפון כולל בחובו מידע ומסמכים אישיים והוא מהווה גם סוג של מחשב. גם באישום הראשון הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של הפרת הוראה חוקית הינו שלטון החוק והמשפט. יודגש, כי בשני האישומים מיוחסות לנאשם שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, כאשר המדובר באותה הוראה חוקית - בהחלטת בית משפט השלום בעכו, שניתנה בתיק מ"ת 42234-10-14, לפיה הוגבלה יציאת הנאשם מדירה בה התגורר, זאת אך ורק לצרכי עבודה כנהג אוטובוס ותוך שנאסר עליו להיכנס לתחום העיר טמרה. דא עקא, שהנאשם, על פי כל אחד מן האישומים, הפר בשתי הזדמנויות את ההוראה החוקית הנ"ל, זאת בצד ביצוע העבירות הנלוות.

33. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מושא האישום הראשון, אציין גם כאן כי הנאשם ביצע את העבירות כלפי קטין, שהיה בעת הרלבנטית בן 15.5. הנאשם ניצל את תמימותו של הקטין ונטל ממנו את מכשיר הטלפון, בתואנה של שיחת טלפון שמבקש הנאשם לבצע. עוד אציין, לחובת הנאשם, את הנזק שנגרם לקטין ממנו נגנב מכשיר הפלאפון, שהינו כאמור גם נזק רכושי וגם נזק רגשי. העבירות בוצעו על ידי הנאשם מתוך מניע כספי ומבלי ליתן את הדעת להשלכת מעשיו על נפשו הרכה של הקטין. עם זאת, מנגד, יוטעם כי העבירות מושא האישום הראשון הינן עבירות מסוג עוון בלבד.

34. בתיתי את הדעת לערכים, שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות של קבלת דבר במרמה, גניבה והפרת הוראה חוקית (שתי עבירות), לנסיבות ביצוע העבירות ולמדיניות הענישה הנהוגה, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות הנ"ל, בנסיבות ביצוען, נע בין עונש של 3 חודשי מאסר בפועל לבין עונש של שנת מאסר בפועל.

35. במסגרת בחינת הנסיבות, שאינן קשורות בביצוע העבירות, כאמור בסעיף 40 יא' לחוק העונשין, אציין את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה, לאחר תיקון כתב האישום. הודאת הנאשם חסכה הן מזמנו היקר של ביהמ"ש והן את חקירתו הנגדית של המתלונן, על פי האישום השני, כמו גם את העדת יתר העדים, לרבות המתלונן, על פי האישום הראשון. אוסיף ואציין, לקולא, כי עברו של הנאשם אינו מכביד, אם כי הנאשם ריצה בגין הרשעתו הקודמת היחידה עונש של מאסר בפועל לתקופה של חודש (הנאשם הורשע בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוגו ואיומים). אוסיף ואציין, לטובת הנאשם, את נסיבות חייו הקשות, כפי שמצטייר ממקרא תסקיר שירות המבחן, שפורט לעיל וכפי שעולה מטיעוני ב"כ הנאשם לעונש בפניי, שצוינו בהרחבה לעיל. יובהר בנקודה זו, בקליפת אגוז, כי הנאשם גדל בקונסטלציה משפחתית מורכבת, בצדו של אב מכה, ומגיל צעיר נשלח לפנימיות, דבר שפגע בתחושת הביטחון והערך העצמי שלו. עוד יצוין מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, שהניעו, כפי הנראה, לביצוע העבירות. עם זאת, מנגד, יש לציין, כי מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד לביצוע העבירות וכי אינו מבין את חומרת מעשיו, אם כי הביע חרטה על ביצוע העבירות. יוטעם, כי מהתסקיר עולה קיום דפוס התנהגותי של שימוש בסמים אצל הנאשם, אף כי הנאשם לא ביטא צורך בהליך טיפולי ייעודי, דבר המגדיל, על פי התסקיר, את הסיכון להישנות ביצוע העבירות על ידי הנאשם. שירות המבחן, שנמנע ממתן המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, העריך, כי רמת הסיכון

להישנות התנהגות עוברת חוק על ידי הנאשם הינה - בינונית - גבוהה.

36. לאחר ששקלתי את הנסיבות הנ"ל שאינן קשורות בביצוע העבירות, הגעתי לכלל מסקנה, כי מן הראוי להשית על הנאשם בגין האישום השני עונש של 20 חודשי מאסר בפועל ובגין האישום הראשון, עונש של 7 חודשי מאסר בפועל. בהינתן ביצוע המעשים מושא שני האישומים בהפרש של יום אחד וכן בהינתן היות המעשים מושא האישום הראשון והמעשים מושא האישום השני, דומים, אף כי ברי שעבירת השוד מושא האישום השני חמורה פי כמה מעבירות הגניבה וקבלת הדבר במרמה מושא האישום הראשון, הגעתי לכלל מסקנה, כי מן הראוי לחפוף קמעא בין העונשים הנ"ל, באופן שיושת על הנאשם עונש כולל של 24 חודשי מאסר בפועל, זאת בצד עונש של מאסר על תנאי ופיצוי לטובת הקטינים - נפגעי העבירה על פי כתב האישום.

37. סיכומי של דבר, אני דנה את הנאשם, כדלקמן:

- א. למאסר בפועל לתקופה של 24 חודש, בניכוי כל ימי מעצרו (מיום 1.4.15).
- ב. למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודש למשך 3 שנים והתנאי הוא, כי הנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע או עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגין אחת מהן.
- ג. למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא, כי הנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, או עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, או עבירת אלימות מסוג עוון ויורשע בגין אחת מהן.
- ד. הנני מורה לנאשם לפצות את הקטין מ.א, הנזכר באישום הראשון, פיצוי בסכום של 2,000 ₪, אשר יופקד על ידי הנאשם עבור הקטין הנ"ל, באמצעות הוריו, בקופת בית המשפט, לא יאוחר מיום 15.2.16.
- ה. הנני מורה לנאשם לפצות את הקטין ע.ח, הנזכר באישום השני, פיצוי בסכום של 3,000 ₪, אשר יופקד על ידי הנאשם עבור הקטין הנ"ל, באמצעות הוריו, בקופת בית המשפט, לא יאוחר מיום 15.2.16.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן וכן להורי הקטינים הנ"ל, על פי פרטים שיומצאו תוך 7 ימים במזכירות ביהמ"ש על ידי המאשימה.

במקביל, תמציא המאשימה העתק מגזר הדין להורי הקטינים הנ"ל.

עמוד 10

זכות ערעור לביהמ"ש העליון תוך 45 ימים.

ניתנה היום י"ח בכסלו תשע"ו, 30 נובמבר 2015 במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וסנגורו.

רונית בש , שופטת